

Sygn. akt: I. Ca. 599/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Cezary Olszewski
-----------------	----------------------

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2015 roku w Suwałkach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **Kancelarii (...) S.A. z siedzibą w K.**

przeciwko **S. J.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda Kancelarii (...) S.A. z siedzibą w K. od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Suwałkach I Wydziału Cywilnego z dnia 19 sierpnia 2015 r., sygn. akt: I. C.870/15

oddala apelację.

Sygn. akt: I. Ca. 599/15

UZASADNIENIE

Powód Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. w pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego w (...) w elektronicznym postępowaniu upominawczym domagał się zasądzenia od pozwanego S. J. kwoty 1.289,97 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że na podstawie umowy cesji wierzytelności przejął od (...) Sp. z o.o. w W. wierzytelność wobec pozwanego z tytułu zawartej umowy pożyczki. Pozwany do dnia dzisiejszego nie uregulował swego zadłużenia wynikającego z tej umowy.

Postanowieniem z dnia 10 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy w (...) stwierdził brak podstaw do wydania w sprawie nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu w (...).

Zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału z dnia 23 kwietnia 2015 r. sprawę zarejestrowano w repertorium C i wezwano powoda m. in. do usunięcia braków formalnych pozwu oraz uzupełnienia pozwu poprzez złożenie dokumentów przywołanych w uzasadnieniu pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym - w terminie dwutygodniowym od daty doręczenia wezwania pod rygorem ujemnych skutków dowodowych.

W dniu 15 maja 2015 r. powód złożył dowód w postaci zawiadomienia o cesji, umowy przelewu wierzytelności, umowy ramowej pożyczki, poglądu przelewu.

Pozwany S. J. nie zajął merytorycznego stanowiska w sprawie.

Wyrokiem zaocznym z dnia 19 sierpnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt: I. C. 870/15 Sąd Rejonowy w (...) I Wydział Cywilny oddalił powyższe powództwo.

W uzasadnieniu powyższego rozstrzygnięcia wskazał, że umowa przeniesienia wierzytelności została złożona do akt sprawy, jednak stanowi ona jedynie kserokopię dokumentu nieopatrzoną podpisem o jego zgodności z oryginałem. Kopia ta, zdaniem Sądu Rejonowego, nie mogła doprowadzić do wniosku, że powód nabył wierzytelność dochodzoną pozwem. Ponadto ramowa umowa pożyczki załączona do pozwu w żaden sposób również nie pozwoliła Sądowi Rejonowemu na zweryfikowanie zasadności dochodzonego roszczenia. Nie została ona podpisana przez stronę pozwaną. Dodatkowo w aktach sprawy brak jest dowodu wypowiedzenia umowy pożyczki. W konsekwencji Sąd Rejonowy uznał, że nie zostały złożone przez stronę powodową jakiegokolwiek dokumenty mające stanowić dowód istnienia zobowiązania pozwanego, wysokości świadczenia, terminu spełnienia świadczenia.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód Kancelaria (...) S.A. z siedzibą w K., zarzucając:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego przez jego błędną wykładnię, w szczególności:

a) art. 5 pkt 13 ustawy o kredycie konsumenckim w związku z art. 6 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, w zakresie, w jakim Sąd przyjął, że z powodu braku podpisanego przez pożyczkobiorcę dokumentu nie doszło do zawarcia umowy,

b) art. 29 ustawy o kredycie konsumenckim poprzez przyjęcie, że w razie braku formy pisemnej nie doszło do zawarcia umowy.

2) naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, tj.:

a) art. 232 k.p.c. poprzez przyjęcie, że powód nie przedstawił dowodów na potwierdzenie zasadności roszczenia,

b) art. 339 § 2 k.p.c. poprzez przyjęcie, że twierdzenia powoda budzą uzasadnione wątpliwości.

W związku z powyższym, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i zasądzeniu od pozwanej na jego rzecz kwoty 1.289,97 zł wraz z ustawowymi odsetkami za zwłokę liczonymi od dnia 17 marca 2014 roku do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania oraz kosztami zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie wyroku zaocznego i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia faktyczne dokonane w sprawie przez Sąd Rejonowy i przyjmuje je za własne. W świetle tych ustaleń, Sąd I instancji trafnie uznał, iż strona powodowa nie wykazała zasadności żądania pozwu, w szczególności nie przedstawiła dokumentów wystarczających do udowodnienia, aby na pozwanym S. J. ciążył obowiązek zapłaty na rzecz Kancelarii (...) S.A. z siedzibą w K. kwoty dochodzonej pozwem.

Wskazując na naruszenie art. 232 k.p.c., skarżący podniósł, że przedstawił dowody na potwierdzenie zasadności roszczenia, które nie powinny budzić żadnych wątpliwości.

Zdaniem Sądu Okręgowego, powyższa argumentacja zaprezentowana przez skarżącego nie jest trafna, albowiem przedłożone przez niego dokumenty nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem, a zatem nie mają waloru dowodu. W tym kontekście zauważyć należy, że kserokopia jako odwzorowanie oryginału może być uznana za odpis dokumentu. Z kolei odpis dokumentu wskazuje na istnienie dokumentu oryginalnego. Niepoświadczone kserokopia nie jest jednak dokumentem. Warunkiem uznania kserokopii za dokument jest umieszczenie na niej i zaopatrzone podpisem poświadczenie jej zgodności z oryginałem (por. wyrok Sądu Najwyższego z 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08, LEX nr 584200; wyrok Sądu Najwyższego z 10 lipca 2009 r., II CSK 71/09, LEX nr 584201; wyrok Sądu

Najwyższego z 16 czerwca 2000 r., IV CKN 59/00, LEX nr 533122; postanowienie Sądu Najwyższego z 27 lutego 1997 r., III CKU 7/97, LEX nr 50764.) Zarówno odpis, jak i kserokopia stanowią odwzorowanie oryginału, tyle tylko, że pierwszy metodą tradycyjną, a druga metodą nowoczesną - istnieje więc podstawa do objęcia pojęciem odpisu także kserokopii. W postępowaniu opartym na dokumencie prywatnym źródłem wiadomości jest zawarte w nim i podpisane oświadczenie (art. 245 k.p.c.). Oznacza to, iż dla uznania kserokopii za dokument prywatny, świadczący o istnieniu oryginału o odwzorowanej w niej treści, niezbędne jest oświadczenie o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Takim oświadczeniem będzie umieszczone na kserokopii i zaopatrzone podpisem poświadczenie zgodności kserokopii z oryginałem. Dopiero wtedy można uznać kserokopię za dokument prywatny świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w niej odwzorowanej. Bez wspomnianego poświadczenia kserokopia nie może być uznana za dokument (por. uchwała Sądu Najwyższego z 29 marca 1994 r., III CZP 37/94, OSNC 1994/11/206). Kserokopia dokumentu nie może być też przyporządkowana do tzw. innych środków dowodowych, o których mowa w art. 308 k.p.c. Jeżeli niepoświadczona kserokopia nie może być uznana za dokument, to nie może ona być też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. Odmienne ujęcie tego zagadnienia prowadziłoby do obejścia przepisów o dowodzie z dokumentu.

Podkreślić przy tym trzeba, że ze względu na treść art. 6 k.c., do osoby wnoszącej pozew należy udowodnienie faktów pozytywnych, stanowiących podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo (por. wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Zdaniem Sądu Okręgowego, Kancelaria (...) S.A. z siedzibą w K. nie wykazała przejścia uprawnień wynikających z Umowy Ramowej P. względem pozwanego. W tym kontekście zauważyć należy, że z akt sprawy wynika, że pozwany zawarł z firmą: P..pl – (...) Sp. z o.o. umowę pożyczki, a tymczasem umowa przelewu wierzytelności z dnia 31 października 2014 r. została zawarta pomiędzy powodem a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Z przytoczonych okoliczności trudno jest uznać, aby powód nabył prawa i obowiązki względem pozwanego. Poza tym, nawet gdyby przyjąć, że P..pl – (...) Sp. z o.o. w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. to jest ten sam podmiot, o czym może wskazywać analogiczny numer KRS i NIP, to jednak brak jest dowodu, który pozwalałby ocenić, że umowa cesji wierzytelności z dnia 31 października 2014 r. została ważnie i skutecznie zawarta. W aktach sprawy brak jest odpisu KRS tego podmiotu, który stwierdziłby uprawnienie Pana A. R. do jednoosobowego reprezentowania tej Spółki.

W konsekwencji powyższego stwierdzić należy, że strona powodowa nie wykazała, wbrew obowiązkom z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c., aby pozwany miał wobec niej dług. Strona powodowa pozostaje w błędnym przekonaniu, że przedstawione przez nią środki dowodowe były wystarczającymi dla wykazania, że przysługuje jej dochodzona pozwem wierzytelność.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.